



ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ!

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΥΛΑ ΤΗΣ ΣΤ2 ΤΟΥ 11^{ΟΥ} ΔΗΜ.ΣΧΟΛ.ΚΑΒΑΛΑΣ

Η ΑΛΛΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Η Εργατική Πρωτομαγιά ορίστηκε ως ημέρα διεθνούς εργατικής γιορτής. Καθιερώθηκε από το διεθνές συνέδριο του Παρισιού το 1889, σ' ανάμνηση της απεργίας των εργατών της Β. Αμερικής που κηρύχθηκε την 1^η Μαΐου 1886. Το αίτημα των εργαζομένων ήταν το Οχτάωρο: 8 ώρες εργασία, 8 ώρες ύπνο και 8 ώρες ελεύθερος χρόνος για μόρφωση ή ψυχαγωγία. Στις συγκρούσεις των απεργών και της αστυνομίας σκοτώθηκαν πολλοί απεργοί. Σήμερα τους τιμάμε (;) καταθέτοντας ένα λουλούδι ή ένα στεφάνι στη μνήμη τους.

Βασίλης Χονδρογιάννης



ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΗΣ ΔΑΔΙΑΣ

Η τάξη μας φέτος έλαβε μέρος σε ένα πρόγραμμα περιβαλλοντικής εκπαίδευσης με θέμα το Δάσος της Δαδιάς στον Έβρο. Έτσι, στις 22 και 23 Μαρτίου φιλοξενηθήκαμε στο μαθητικό ξενώνα Σουφλίου. Με την άφιξή μας εκεί, οι υπεύθυνοι τις υποχρεώσεις μας για μια άνετη και ασφαλή διαμονή. Λόγω όμως των καιρικών συνθηκών (χιόνιζε ασταμάτητα!), δεν μπορέσαμε να φτάσουμε στον πυρήνα του δάσους το οποίο φιλοξενεί πολλά είδη μεταναστευτικών πουλιών. Παρακολούθησαμε ενδιαφέρουσες παρουσιάσεις με slides και video για

την πανίδα του Δάσους. Το Δάσος της Δαδιάς προστατεύεται από την Ευρωπαϊκή ένωση και το WWF. Επίσης μάθαμε πως παλιότερα σχεδόν όλοι οι κάτοικοι του Σουφλίου ασχολούνταν με τη σηροτροφία, κερδίζοντας μάλιστα αρκετά χρήματα. Στο Μουσείο του Μεταξιού στο Σουφλί είδαμε φωτογραφίες από όλα τα στάδια παραγωγής του μεταξιού καθώς και τα μέσα που χρησιμοποιούνταν για την παραγωγή του. Σήμερα ελάχιστοι ασχολούνται με τη σηροτροφία επειδή παλιότερα η τιμή των κουκουλιών έπεσε δραματικά εξαιτίας της κερδοσκοπίας των εμπόρων και οι παραγωγοί άλλαξαν καλλιέργειες καταστρέφοντας τις μουριές από τις οποίες τρέφονταν οι μεταξοσκώληκες. Μάθαμε πολλά ενδιαφέροντα πράγματα σ' αυτήν τη διήμερη επίσκεψή μας στο Σουφλί και περάσαμε τόσο όμορφα, που θα μας μείνει αξέχαστη!

Μαριλένα Βαζακίδου-Ειρήνη Χάμου



ΜΕΓΑΛΩΣΑΜΕ!

Ο τροχός του χρόνου γυρίζει αδιάκοπα. Το καλοκαίρι φτάνει-οι όμορφες μέρες του δεν είναι μακριά. Τα παιδιά χαρούμενα που τελειώνουν τα σχολεία, κάνουν όνειρα για το καλοκαίρι. Εμείς οι μαθητές-μαθήτριες της Έκτης τάξης βρισκόμαστε σε διαφορετική θέση. Θα αλλάξουμε σχολείο. Καινούριο περιβάλλον, καινούριοι συμμαθητές. Όλα άγνωστα για μας. Εμείς που ήμαστε οι «μεγάλοι» του Δημοτικού θα γίνουμε τα «μικρά» του Γυμνασίου. Με λύπη θα φύγουμε από το σχολείο μας που ζήσαμε σ' αυτό έξι ολόκληρα χρόνια, αλλά με περιέργεια και λίγο φόβο θέλουμε να πάμε στο Γυμνάσιο. Εκεί θα κάνουμε καινούριους φίλους, καινούρια μαθήματα και θα γνωρίσουμε καινούριους και ίσως αυστηρούς καθηγητές. Ο χρόνος μας για παιχνίδι και ψυχαγωγία θα είναι περιορισμένος γιατί θα έχουμε περισσότερα και δυσκολότερα μαθήματα. Όλα αυτά μας ελκύουν το ενδιαφέρον αλλά και μας φοβίζουν επίσης, επειδή θα βρεθούμε ξαφνικά σ' ένα ξένο για μας χώρο με μεγαλύτερα παιδιά και περισσότερες αίθουσες. Μα όλα αυτά θα μπορέσουμε να τα ξεπεράσουμε γιατί θα έχουμε γίνει υπεύθυνοι και ώριμοι. Έτσι μετά από λίγο καιρό το Γυμνάσιο θα μας φαίνεται σαν ένας δικός μας χώρος και θα γελάμε με τις σκέψεις και τους φόβους που έχουμε τώρα. Και όπως έλεγε ο Αριστοτέλης: *«Της παιδείας αι μεν ρίζαι είναι πικραί, οι δε καρποί γλυκείς»*.

Μαρία Κλωνάρη-Έλενα Παππά



200 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

Ο Διονύσιος Σολωμός, ο μεγαλύτερος Νεοέλληνας ποιητής, γεννήθηκε στις 8 Απριλίου 1798 στη Ζάκυνθο, από αρχοντική οικογένεια κι είχε τον τίτλο του κόμη. Οι πρόγονοί του είχαν φύγει από την Κρήτη και είχαν έρθει από τις αρχές του 17^{ου} αιώνα στη Ζάκυνθο όπου και εγκαταστάθηκαν. Ο πατέρας του ήταν πλούσιος, μα πέθανε νέος, όταν ο ποιητής ήταν μόλις εννέα χρονών. Έτσι τα δυο αγόρια του, ο Διονύσιος και ο Δημήτριος, μεγάλωσαν ορφανά και κληρονόμησαν μια μεγάλη περιουσία. Οι συγγενείς τότε έστειλαν τα δυο παιδιά στην Ιταλία για να σπουδάσουν και να μορφωθούν. Πρώτος δάσκαλος στη Ζάκυνθο του μικρού Διονυσίου ήταν ο εξόριστος από τη πατρίδα του Ιταλός Δον Σάντο Ρότσι που τον αγαπούσε εξαιρετικά και προσπαθούσε να τον κάνει φιλόστοργο, ήρεμο και να του απαλύνει τον ορμητικό και οξύθυμο χαρακτήρα του.

Ο Ρότσι συνόδεψε στην Ιταλία τον Διόνυσο, φροντίζοντας πάντα για την μόρφωσή του. Αρχικά ο Διονύσιος παρακολουθούσε μαθήματα στο Λύκειο της Κρεμόνας και αργότερα στο Πανεπιστήμιο της Παβίας, όπου σπουδάζει νομικά. Ποτέ στη ζωή του δεν εξάσκησε το επάγγελμα του δικηγόρου, γιατί η κλίση του ήταν πάντα στην ποίηση. Στην αρχή έγραψε στίχους στην Ιταλική γλώσσα και διάβασε με πάθος τα ποιηματικά έργα της ξένης λογοτεχνίας, γιατί ήξερε περίφημα ιταλικά, αγγλικά και γαλλικά. Όταν γύρισε στη Ζάκυνθο, είκοσι δυο χρονών γνωρίστηκε με τον πολιτικό και λόγιο Σπυρίδωνα Τρικούπη, εκείνος σαν άκουσε τον ποιητή ν' απαγγέλει στοίχους στα ιταλικά, τον παρακίνησε να γράψει ποιήματα και στην ελληνική γλώσσα, υποδεικνύοντάς του να μελετήσει τα

δημοτικά τραγούδια. «*Το Έθνος μας αναγεννιέται τώρα από τη σκλαβιά, του είπε, και γυρεύει τον ποιητή του. Χρέος σας είναι να γίνεται εσείς, αυτός*».

Από τότε ο Σολωμός αφοσιώθηκε στην πνευματική του δημιουργία. Οι πρώτοι του στίχοι ήταν δροσεροί, αυθόρμητοι, ειδυλλιακοί. Ένα από τα πρώτα του ποιήματα, η «Ξανθούλα», τονίστηκε αμέσως και τραγουδιόταν στα στενά της Ζακύνθου από λαϊκές παρέες. Η γλώσσα που μεταχειρίστηκε ο Σολωμός στους στίχους του ήταν επανάσταση για την εποχή εκείνη, γιατί όλοι οι ποιητές έγραφαν σε αρχαίζουσα ελληνική γλώσσα. Έτσι ξεσηκώθηκε μια γενική κατακραυγή εναντίον του. Ο Σολωμός μαθαίνοντας σιγά - σιγά, τη γλώσσα του λαού, ένωσε μέσα του ένα βαθύ αίσθημα πατριωτισμού. 'Άστραψε φως και γνώρισε ο νιος τον εαυτό του, όπως έγραφε και ο ίδιος. Τον πλημμύρησε το αίσθημα της λατρείας για την Ελλάδα και την Ελευθερία. Τότε το 1823, έγραψε το πρώτο του άρτιο ποίημα, τον **“Υμνο εις την Ελευθερία”**. Τους πρώτους δε στίχους από το ποίημα αυτό, μελοποίησε ο φίλος του, μουσικός Νικόλαος Μάντζαρος και έγινε αργότερα, ο Εθνικός μας Ύμνος. Όταν ο Σολωμός έγραφε αυτό το ποίημα, άκουγε τον αντίλαλο των κανονιών από την στεριά, από το κοντινό Μεσολόγγι, που το πολιορκούσαν τότε οι Τούρκοι. Ο Σολωμός ακούγοντας τις υπόκωφες κανονιές που του έφερνε ο αέρας, πεταγόταν όρθιος και χειρονομώντας, φώναζε δυνατά κατά το Μεσολόγγι, σαν να προσπαθούσε να δώσει κουράγιο στους πολιορκημένους, *‘Βάστα, καημένο Μεσολόγγι, βάστα’* και τα μάτια του βούρκωναν από τα δάκρυα. Στα 1828 πια ο Σολωμός, με τα λαμπρά του ποιήματα, την **‘Ωδή στον λόρδο Μπάιρον’**, την **‘Φαρμακωμένη’**, το **‘Λάμπρο’**, αναγνωρίζεται από τους λόγιους της εποχής εκείνης. Τότε είναι, που φεύγει

για πάντα από την Ζάκυνθο, γιατί έχει δυσαρεστηθεί με τον αδελφό του, για περιουσιακά ζητήματα και εγκαθίσταται στην Κέρκυρα.

Η Κέρκυρα εκείνο τον καιρό, ήταν το πνευματικό κέντρο της Ελλάδας. Εκεί ζούσαν, ο Πολυλάς, ο Μάτεσης, ο Μαρκοράς και γρήγορα ο Σολωμός έγινε ο πνευματικός τους αρχηγός και ηγέτης της επτανησιακής σχολής στην ποίηση. Στην Κέρκυρα ο Σολωμός συνέχισε το μεγάλο του έργο. Όσο έγραφε τόσο και πιο ψηλά ανέβαινε στα σκαλοπάτια της ποιητικής τέχνης. Το πλάσιμο του στίχου, ο χειρισμός της γλώσσας και η σύνθεση των ποιητικών στοιχείων, γίνονταν όλο και πιο τέλεια, όλο και πιο αρμονικά. Το ποίημα του **‘Οι Ελεύθεροι Πολιορκημένοι’**, εμπνευσμένο από τον ηρωικό αγώνα του Μεσολογγίου, είναι η ανώτερη σύνθεση που δημιούργησε ο ποιητής. Το 1883 όμως ο ποιητής, έμπλεξε σε οικογενειακές στεναχώριες που του απορρόφησαν όλη τη χαρά της ζωής. Αρχισε έτσι να νιώθει σιγά - σιγά ψυχική κατάπτωση. Το 1857, σε ηλικία μόλις 59 ετών, έπαθε εγκεφαλική συμφόρηση και ο εθνικός μας ποιητής έκλεισε για πάντα τα μάτια του, φεύγοντας για το αιώνιο φως.



Όταν πέθανε, περίμεναν όλοι, ότι θα βρουν πολλά ποιήματα του. Ο ποιητής όμως είχε δημοσιεύσει ελάχιστα, βρέθηκαν μόνο αποσπάσματα και σχέδια ποιημάτων. Ωστόσο, αυτά τα λίγα που βρέθηκαν έχουν τόσο μεγαλείο, τόση λάμψη, τόση ομορφιά και τόση εντέλεια μορφής και νοήματος, ώστε, δίκαια φθάνουν να

του δώσουν τη πρώτη θέση στην νεοελληνική ποίηση. Όσα εξ αυτών σώθηκαν, ταξινομήθηκαν και εκδόθηκαν στην Κέρκυρα, από τον φίλο του και θαυμαστή του, Ιάκωβο Πολυλά που υπήρξε ένας έξοχος κριτικός.

Εύη Βαλιού

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Πέρασε η σχολική χρονιά. Έφτασε το καλοκαίρι που όλα τα παιδιά θα ξεκουραστούν. Άλλα θα πάνε στις ακρογιαλιές, άλλα στην εξοχή και άλλα σε ήσυχα χωριουδάκια. Όλα ονειρεύονται τα παιχνίδια και ξεσηκώνουν τις γειτονιές με τις χαρούμενες φωνές τους. Οι διακοπές διαρκούν 3 μήνες. Οι μέρες είναι μεγάλες και εμείς τα παιδιά δεν πάμε νωρίς για ύπνο. Βγαίνουμε στην εξοχή, κολυμπάμε στη θάλασσα, παίζουμε στην άμμο, ανεβαίνουμε στα βουνά με τον καθαρό αέρα, χαιρόμαστε το γαλανό ουρανό που μοναδικός και καθημερινός επισκέπτης του είναι ο λαμπερός ήλιος. Το καλοκαίρι είναι η εποχή που τρώμε τα περισσότερα φρούτα. Οι οπωρώνες τώρα είναι στις δόξες τους. Τα δέντρα λυγίζουν απ' το βάρος των λαχταριστών φρούτων. Και τι μεγάλη ποικιλία! Αχλάδια, βερίκοκα, κεράσια, ροδάκινα... Τα αμπέλια είναι πραγματική ζωγραφιά. Ανάμεσα στα καταπράσινα φύλλα



προβάλλουν λαχταριστά σταφύλια. Όλα αυτά τα χαιρόμαστε το καλοκαίρι ελεύθεροι από τα μαθήματα του σχολείου και τις άλλες υποχρεώσεις ξέγνοιαστα.

Άννα Δουλγερίδου-Αναστασία

Μίγκα-Φωτεινή Μίγκα

ΒΙΒΛΙΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ



Το καλοκαίρι έρχεται! Ο καλύτερος σύντροφος τις μέρες της ξεκούρασης στις ακρογιαλιές, την εξοχή και το σπίτι είναι το καλό βιβλίο. Να τι προτείνουμε:

Ο γύρος του κόσμου σε 80 ημέρες:

Ι.Βερν

Ροβινσών κρούσος: Νταφόε

Τα ταξίδια του Γκιούλιβερ: Τ.Σουίφτ

Το Κάστρο: Α.Κρόνιν

Τομ Σώγερ: Μ.Τουέν

Τα Ψηλά Βουνά: Ζ.Παπαντωνίου

Μια μικρή καλοκαιρινή ιστορία:

Ε.Φακίνου

Κάθε τέλος μια αρχή: Μπ.Μπλόμπελ

Θοδωρής Μπουκάκης

ΕΡΕΥΝΑ

Η έρευνα έγινε από τους μαθητές/ιες του Ε₂ τμήματος του σχολείου μας, σε ένα δείγμα μαθητών/ιών των Γ,Δ,Ε, και ΣΤ τάξεων, στα πλαίσια της ενότητας «*Η σημασία του επαγγέλματος και η σωστή εκλογή του*» από το μάθημα της Κοινωνικής και Πολιτικής Αγωγής.

Τα ερωτήματα ήταν δύο:

- Ποιο επάγγελμα θα διαλέγατε και
- Για ποιο λόγο

Μετά τη συγκέντρωση και επεξεργασία των στοιχείων από τους ίδιους τους μαθητές, τα αποτελέσματα παρουσιάζονται-κατά φύλο-στις γραφικές παραστάσεις που ακολουθούν.

